

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תלה"מ 21-06-65637 א' נ' א

בפני כב' השופטת עפרה גיא

תובעת ע.א.
באמצעות בא כוחה - עו"ד דניאל שרז

נגד

נתבע א.א.

פסק דין

בפניי תביעה רכושית שהוגשה על ידי האישה (להלן: "האישה" ו/או "התובעת") כנגד בעלה (להלן: "הבעל" ו/או "הנתבע") במסגרתה עתרה לאיזון לא שיויוני בהתאם להוראות סעיף 8 (2) לחוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973 (להלן: "החוק"). עניינה של החלטה זו, סילוקה של התביעה על הסף, מחמת מעשה בית דין.

1. רקע ועובדות שאינן במחלוקת

הצדדים הם בני זוג שנשאו זל"ז כדמו"י ביום 1989...מנישואין אלו נולדו שתי בנות שהינן בגירות כיום.

על שם בני הזוג רשומים שתי דירות. האחת, דירה ברחוב ... (להלן: "הדירה ב") ודירה נוספת ברחוב ...

הצדדים חתמו על הסכם גישור (ביום 27/04/2009 (להלן: "הסכם הגישור").

על פי הסכם הגישור הבעל השאיר את הדירה ברחוב הצוללים לרשות האישה והבנות עד שהבנות תתחתנה או עד שיעזבו את הבית וילכו למגורים עצמאיים.

עוד התחייב הנתבע ליתן לכל אחת מבנותיו אלף ₪ לחודש לצורך הוצאותיהן השונות והתחייב לעזור במימון לימודיהן האקדמיים ככל שמצבו הכלכלי יאפשר זאת. כן התחייב להשאיר תכולת הבית לרשות האישה והבנות.

הצדדים ערכו הסכם נוסף שכותרתו הסכם שלום בית (להלן: "הסכם שלום בית") ומועדו לא נרשם.

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תלה"מ 21-06-65637 א נ' א

2. במסגרת הליך קודם שהתנהל בין הצדדים בתיק 45527-07-19 הגישה התובעת כתב תביעה כנגד הנתבע כאשר הכתירה את התביעה כתביעה לאיזון משאבים ועתרה נוכח התנהגותו של הנתבע במהלך חיי הנישואין וההסכמים עליהם חתמו הצדדים, כי אורה שהדירה ברחוב הצוללים שייכת לה בלבד. עוד עתרה כי אורה שהזכויות הסוציאליות אותן צברה במקום עבודתה, שייכות לה בלבד ולנתבע אין כל חלק בהן.
3. לאחר קיום ישיבת קדם משפט ודיון הוכחות במסגרתו נחקרו הצדדים, ניתן ביום 14/01/2021 פסק דין על ידי.
- במסגרת פסק הדין בתביעה הראשונה קבעתי כי השאלות השנויות במחלוקת בין הצדדים הינן:
- א. האם זויף הסכם שלום הבית שנערך בין הצדדים.
- ב. ככל שלא זויף, האם ההסכמים שנחתמו בעלי תוקף משפטי מחייב?
- ג. ככל שההסכמים בתוקף, האם הוחרגו נכסים ממצבת איזו המשאבים?
4. עוד נקבע בפסק הדין כי אכן נחתמו שני ההסכמים על ידי הצדדים, אולם בסופו של יום, לא מצאתי מקום ליתן להם נפקות משפטית מנימוקים שפורטו בפסק הדין ובסעיף 8.4 לפסק הדין קבעתי כדלקמן:
- "מכל המקובץ, אני קובעת כי דין תביעתה של האישה ליתן נפקות משפטית להסכמים שנערכו ולקבוע חלוקה לא שיוויונית על סמך ההסכמים שנערכו בשנת 2009, נדחית.**
- משכך, אני דוחה את תביעת התובעת לקבוע כי הדירה ברחוב ... שייכת לתובעת בלבד וכל גם הזכויות הסוציאליות אותן צברה ואני קובעת כי הזכויות שייכות לשני הצדדים בחלקים שווים."**
5. על אף האמור והגם שלא הוגש ערעור על פסק הדין והוא הפך לחלוט, לא השלימה התובעת עם פסק הדין והגישה תביעתה זו במסגרתה עתרה לאיזון משאבים בחלוקה לא שיוויונית בהתאם להוראות סעיף 8 (2) לחוק ועתרה כי אקבע שחלוקת הזכויות תהא בחלוקה לא שיוויונית כאשר היא תקבל 70% מהזכויות ואילו הנתבע יקבל 30% מהן.
6. בטרם אדרש לגופו של הליך, יוער כי כתבי הטענות בשתי התובענות שהוגשו על ידי האישה, הראשונה לאיזון משאבים (להלן: "התביעה הראשונה") והשנייה (להלן: "התביעה השנייה") לאחר מתן פסק הדין לאיזון משאבים לא שיוויוני, דומים עד מאד אחד לשני כאשר עיקר כתבי הטענות בתביעה השנייה זהים לאלו שבתובענה הראשונה וחלקם הארי אף מועתק

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תלה"מ 21-06-65637 א' נ' א

מילה במילה. עוד יצוין כי השוני העיקרי הוא בסעד הנתבע כאשר בתביעה הראשונה עתרה התובעת כי אקבע שהדירה שייכת לה כולה וכך גם הזכויות הסוציאליות ממקום עבודתה נוכח התנהגותו של הנתבע בחיי הנישואין וההסכמים עליהם חתמו בני הזוג ואילו בתביעה השנייה, בקשה כאמור כי אקבע שנוכח התנהגותו וההסכמים עליהם חתמו, היא זכאית ל-70% מהזכויות ואילו הוא יקבל היתרה.

7. בישיבת קדם משפט שהתקיימה בפניי בתביעה השנייה קבעתי שלכאורה נראה כי מוצתה עילת התביעה נוכח פסק הדין שניתן על ידי זה מכבר בתביעה הראשונה. משכך בקשה התובעת לנמק מדוע אין למחוק התביעה על הסף ושעה שעמדה על תביעתה זו, ניתן פסק דין זה לאחר שהוגשו אסמכתאות מצד שני הצדדים, כאשר מנגד, טען הנתבע כי יש להורות על מחיקתה כאמור.

8. טענות התובעת

8.1 במסגרת טיעוניה טענה התובעת כי עילת התביעה לחלוקה לא שיויונית מכח סעיף 8 (2) לחוק הינה עילת תביעה שונה מתביעתה לאיזון המשאבים בה עתרה לקבוע כי כל הזכויות שייכות לה מכח התנהגות האיש וההסכמים שנחתמו בין הצדדים.

8.2 עילת התביעה בתיק 19-07-45527 היתה האם להכיר בהסכמים שנחתמו בין הצדדים ואינה מהווה מעשה בי- דין לתביעה לפי סעיף 8 (2) לחוק. משכך ושעה שהחקירות נוהלו בעניין ההסכמים בלבד ונפקותם המשפטית ולא הוכרעה זכאותה לאיזון לא שיויוני המבוסס על עילה אחרת, הרי שיש לקבוע כי אין השתק עילה.

8.3 עוד טענה כי אין מדובר בהשתק פלוגתא, שכן השאלה העובדתית שהוכרעה בהליך הקודם היתה האם להכיר בהסכמים שנחתמו בין הצדדים, אם לאו ולא נבחנה זכאותה של התובעת לחלוקת נכסים לא שיויונית מטעם אחר.

8.4 בנסיבות אלו ושעה שסעד של דחיית התביעה הינו סעד דרסטי אשר לא במהרה יעשה בו שימוש, אין לדחות התביעה ויש ליתן לה את יומה בבית המשפט.

9. טענות הנתבע

9.1 מנגד, טען הנתבע כי דין התביעה להידחות מחמת מעשה בי- דין המהווה השתק עילה ו/או השתק פלוגתא.

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תלה"מ 21-06-65637 א' נ' א

9.2 התביעה הקודמת אינה תביעה לאכיפת הסכם כפי שנטען ע"י התובעת אלא תביעה לאיזון משאבים.

9.3 הגשת התביעה כעת מהווה התנהלות בחוסר תום לב שעה שנטענו טענות התובעת בנוגע לאיזון לא שיווינו ואין זה משנה אם מכח סעיף 8 (2) לחוק או מטעם שונה.

9.4 אין לתובעת כל נימוק הגיוני מדוע לא עתרה במסגרת ההליך הקודם לאיזון לא שיווינו מכח סעיף 8 (2) לחוק.

9.5 אין אפשרות לתבוע חלוקה לא שיווינית מטעמים של ניאוף/בגידה ושעה שלא נהג באלימות כלפי אשתו, לא הוגש נגדו כתב אישום, הוא אינו פושט רגל, לא חי חיי הוללות, לא היה מכור לסמים ולא כילה את משאבי המשפחה, אין הצדקה משפטית לחלוקה לא שיווינית.

10. דיון

כידוע, בהתאם להלכה הפסוקה דחייה על הסף ו/או סילוק על הסף, היא סעד קיצוני ולא במהרה יעשה בית משפט שימוש בסמכותו זו. הלכה פסוקה היא כי על בית משפט לעשות שימוש זהיר בסעד זה, שכן יש ליתן לתובע את יומו בבית המשפט, וזאת בשים לב לזכות הגישה לערכאות שהוכרה כזכות חוקתית ובהתאם לכך אדרש לבקשה.

בהתאם להוראות תקנה 43 לתקנות סדר הדין האזרחי, : **"בית משפט רשאי לדחות תביעה בכל עת בשל קיומו של מעשה בית דין, התיישנות או מכל נימוק אחר, שלפיו הוא סבור כי ראוי ונכון לדחות את התביעה"**.

נפקות הדוקטורינה של דחיית תביעה במעשה בית דין, עניינה הכרה בתוקפו המחייב של פסק דין שניתן על ידי בית משפט ובפסיקה :

"הדוקטורינה של מעשה בית דין...מבוססת על הרעיון בדבר כוחו של פסק דין שניתן בסיומו של הליך שיפוטי להוביל לסיומה המוחלט של ההתדיינות בין הצדדים באותו הליך או כל מי שהוא ביחסי 'קרבה משפטית' (privity) עם אחד מהם, כך שאלו לא יוכלו עוד לחזור ולהתדיין ביניהם בעתיד בכל עניין או שאלה שנדונו והוכרעו במסגרת פסק הדין שניתן. כך משנתן בית משפט פסק דין סופי בהתדיינות פלונית, מקים הוא מחסום דיוני בפני בעלי הדין, המונע כל התדיינות נוספת ביניהם בנושא או בשאלה שהוכרעה במסגרתו כל עוד פסק הדין עומד על כנו, מחייב הוא את הצדדים לו ביחס לכל קביעה עובדתית או משפטית הכלולה בו ואיש מהם לא יכול להעלות, במסגרת התדיינות אחרת ביניהם, טענה העומדת

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תלה"מ 21-06-65637 א' נ' א

בסתירה לקביעה זו (ראו ע"א 9551/04 אספן בניה ופיתוח בע"מ נ' מדינת ישראל, תק- על 2009 (4), 251, 2009).

11. לדוקטוריונה זו שני נדבכים- השתק עילה והשתק פלוגתא.

בכל הנוגע להשתק עילה נקבע בפסיקה כדלקמן:

"מבחן זהות העילה לעניין טענת מעשה בית דין רחב הוא, והעיקרון יחול גם אם שתי התביעות מבוססות על עילה שהיא רק זהה ביסודה, אפילו בתביעה המאוחרת יותר נכללים פרטים ומרכיבים נוספים שלא פורטו בתביעה הקודמת. אין לדקדק במרכיבים משניים, ויש לראות את העיקר- את התשתית הבסיסית של העילה"
ע"א 8/83 דן גורדון נ' כפר מונאש, פ"ד לח (4) 797, עמוד 801.

אף המלומד אורי גורן בספרו, סוגיות בסדר דין אזרחי, מהדורה 13, שנת 2020) מציין כי המונח עילת תביעה הוא בעל מספר משמעויות וקיים הבדל בין הגדרת עילה כזו המקימה סעד לבין הגדרת עילה לעניין מעשה בית דין. בכל הנוגע לעילת תביעה כזו המקימה סעד, העיקרון המנחה הוא כי עילת התביעה תפורש באופן מצומצם שכן אין בית משפט יכול לדון במה שלא בא בפניו.

לא כך ביחס לעילת תביעה כזו לעניין מעשה בית דין. בעניין זה ציין כי המדובר במבחן רחב יותר, שכן העיקרון המנחה הוא אי הטרדת הנתבע בגין תביעות שונות בגין אותו מעשה, ראו שם, עמוד 225. כן ראו ע"א 246/66 קלוז'נר נ' שמעוני, פ"ד כב (2) 3561.

משכך והגם שבהוראות תקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט- 2018 (להלן: "התקנות") נקבע כי עילת התביעה הכוונה ל"מסכת העובדות הנדרשות כדי לזכות את התובע בקבלת הסעד שהוא מבקש", הרי שלא כך הם פני הדברים ביחס לעילת תביעה לצורכי מעשה בית דין שאז עילת התביעה, כאמור רחבה יותר.

כך גם יש ליתן הדעת לכלל מיצוי העילה לפיו לא ניתן לפצל סעדים לסעדי משנה ולהוראות תקנות 24- 25 לתקנות לפיהן, על התובע לאחד בכתב תביעה אחד את כל עילות התביעה בשל אותה מסכת עובדתית ולכלול את מלוא הסעדים המבוקשים בשל עילת תביעה אחת שאם לא כן, לא יוכל לתבוע בגין החלק שלא תבע.

בעניין זה נקבע כי כלל מיצוי העילה אינו חל רק על טענות שעלו על ידי בעלי הדין בהליכים משפטיים קודמים, אלא גם על טענות שהיה עליהם להעלות במסגרת אותו הליך, שכן מטרת הכלל הינה למנוע מבעל דין, שהיה לו יומו בבית משפט, להטריד את בעל דינו בהתדיינות חוזרת בעניין שהוכרע בהליך הראשון. (ראו א.גורן, לעיל, עמוד 231).

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תלה"מ 21-06-65637 א נ' א

12. בהתייחס להשתק פלוגתא, כבר נקבע כי משמעו של השתק כאמור, הינו כי אם בהליך מסוים התבררה מחלוקת בשאלה משפטית או עובדתית מסוימת שהיתה חיונית לתוצאה הסופית והיא הוכרעה במסגרתה במפורש או במכללא, כי אז יהיו הצדדים או חליפיהם מושתקים מלהתדיין לגביה במשפט מאוחר יותר, ראו לעניין זה ע"א 247/66 קלז'נר ואח' נ' שמעוני ואח', פ"ד כב (2) 561.

כן נקבע כי קיימים ארבעה תנאים מצטברים לצורך תחולת הכלל: (א) במשפט הראשון היתה מחלוקת עובדתית או משפטית; (ב) המחלוקת הוכרעה וההכרעה היתה חיונית לתוצאה הסופית; (ג) מדובר באותם בעלי דין או חליפיהם; (ד) ההתדיינות הסתיימה בהכרעה מפורשת או מכללא של בית המשפט באותה פלוגתא.

13. מן הכלל אל הפרט

בעניין הנדון ובכל הנוגע למונח "עילת תביעה", ברי כי זו קיימת במובן הרחב ויכול ואף במובן המצומצם ואפרט להלן.

כפי שהובהר לעיל, פרשנות המונח עילת תביעה לצורך קיומו של מעשה בית דין מתייחס לפרשנות מרחיבה של המונח ובעניין זה כאמור נקבע בע"א 246/66 כי: "מקום שאדם הגיש תביעה לסעד מסוים, חייב הוא לכלול בפרשת תביעתו את כל הטענות והעילות, העומדות אז לרשותו והמקנות לו את הזכות לקבל את הסעד הזה; ואם לא עשה כן, יהא צפוי, לכשתוגש על ידיו נגד אותו נתבע תביעה חדשה למתן הסעד האמור, לתוצאה, כי התביעה הזאת תידחה מכוח מעשה בית-דין".

בעניין הנדון התובעת הכתירה את שתי תביעותיה כתביעות לאיזון משאבים. ברם, בתביעה הראשונה עתרה לקבוע כי במסגרת איזון הנכסים אין זכויות לנתבע בזכויותיה הסוציאליות ובדירה, מהטעם שחתם על הסכם לפיו מוותר על זכויותיו בדירה ועל הזכויות אותן צברה במקום עבודתה ולאור נסיבות חייהם של הצדדים.

בתביעה הנוכחית עתרה התובעת לאיזון משאבים באופן של חלוקה לא שיוויונית בהתאם להוראות סעיף 8 (2) לחוק לאור נסיבות חייהם של הצדדים, לפיה תקבל סך של 70% מהזכויות ואילו הנתבע 30%.

משכך, ניתן לקבוע כי די בעובדה שעילת תביעתה של התובעת מתבססת על איזון משאבים בהתאם להוראות חוק יחסי ממון, בכדי לקבוע כי מדובר בעילה זהה. אומנם התובעת טענה כי עילת התביעה במסגרת ההליך הקודם היתה האם להכיר בהסכמים שנחתמו כמחייבים

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תלה"מ 21-06-65637 א' נ' א

אם לאו, אלא שלא זאת עילת התביעה. סוגיית בירור נפקות ההסכמים והכרעתי בכך הינה
אך קביעה עובדתית שנדרשה לצורך ההכרעה המהותית שהינה זכותו או היעדרה, של
הנתבע לחלוקת הנכסים בין הצדדים במסגרת איזון המשאבים. כאמור וששעה שטענה
התובעת בהליך קודם כי הנתבע אינו זכאי בכלל לקבל מהזכויות שנצברו אין נפקא מינא
לצורך הגדרת העילה באם הסיבה לכך היא מכח הסכמים עליהם חתם, כפי שטענה בהליך
הקודם או מכח התנהגותו במהלך חיי הנישואים, כפי שנטען גם בהליך הקודם וגם בהליך
דנן.

אם כן, עילת התביעה במונחה הרחב בעניין הנדון הינה איזון המשאבים בין בני הזוג וחלקו
של כל אחד בזכויות הללו. משכך ושעה שהמנעד האפשרי ביחס לזכויותיו של הנתבע בזכויות
הצדדים נע בין 50% (כזכותו על פי דין של הנתבע); 30% (כפי שטענה התובעת בתביעה
הנוכחית) ו-0% (כפי שטענה התובעת בתביעה קודמת), ברי כי היה על התובעת לטעון במסגרת
הליך קודם לסעד לו עתרה כעת, שכן המדובר בחלק מעילת התביעה וכפי שנקבע בפסק הדין
המנחה ע"א 246/66, ראו לעיל, מקום בו אדם הגיש תביעה לסעד מסויים, חייב הוא לכלול
בפרשת תביעתו את כל הטענות והעילות, העומדות לרשותו והמקנות לו הזכות לקבל הסעד
הזה; ואם לא עשה זאת, הרי שכשתוגש תביעה על ידיו כנגד הנתבע, התביעה תידחה מחמת
מעשה בית דין.

אין מחלוקת כי התובעת יכלה לכלול טענותיה לעניין חלוקה לא שיוויונית במסגרת הליך
קודם. משלא עשתה כן, במסגרת ההליך בו התנהלו הוכחות, נשמעו עדים ולאחר הגשת
סיכומים אף ניתן פסק דין מנומק, די בכך בכדי להוביל לדחיית התובענה שבפניי מחמת
מעשה בית דין, שכן זכותו של הנתבע שלא יוטרד בתביעות שונות בגין אותו מעשה.

14. לא זו אף זו, אף מטעמים של מיצוי עילה דין התביעה דחייה, שכן גם אם לכאורה ניתן היה
לראות טענות התובעת כעילות נפרדות, הרי שהיה מקום לתובען יחדיו מטעמים של מיצוי
עילה וזאת על מנת לא להטריד הנתבע בגין אתן טענות ואף מטעמים של יעילות הדיון,
האינטרס הציבורי ואף מטעמים של שימוש לרעה בהליכי בית משפט שכן לא ייתכן שלאחר
שתוכרע עילת התביעה תוגש תביעה נוספת לחלוקת הנכסים, יועלו טענות דומות בנוגע
למרקם היחסים בחיי בני הזוג ובית משפט יידרש למסכת העובדתית פעם נוספת.

15. בכל הנוגע להשתק פלוגתא איני מקבלת את טענות התובעת לפיה הפלוגתא היתה ההכרה
בהסכמים שנחתמו בין הצדדים אם לאו. לעמדי, סוגיית נפקות ההסכמים אינה הפלוגתא
האמיתית אלא אך טענה עובדתית שהתבררה לצורך הכרעה בפלוגתא האמיתית שהינה
זכותה של התובעת לחלוקה לא שיוויונית בנכסי הזכויות הצדדים. יש לזכור שבתביעה
קודמת עתרה התובעת לקבלת מלוא הזכויות חרף הוראות הדין.

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תלה"מ 21-06-65637 א נ' א

אין מחלוקת כי פלוגתא זו הוכרעה על ידי בהליך קודם עת קבעתי בסעיף 8.4 לפסק הדין כי:
"מכל המקובץ, אני קובעת כי דין תביעתה של האישה ליתן נפקות משפטית להסכמים שנערכו ולקבוע חלוקה לא שיויונית על סמך ההסכמים שנערכו בשנת 2009, נדחית.

משכך, אני דוחה את תביעת התובעת לקבוע כי הדירה ברחוב... שייכת לתובעת בלבד וכל גם הזכויות הסוציאליות אותן צברה ואני קובעת כי הזכויות שייכות לשני הצדדים בחלקים שווים".

בנסיבות אלו ושעה שמדובר באותם צדדים וההתדיינות הסתיימה בהכרעה מפורדת לפיה הזכויות בכלל נכסי הצדדים שייכות לשני הצדדים בחלקים שווים, ברי כי הפלוגתא הוכרעה מפורשות ולא ניתן כעת לבוא ולטעון לחלוקה לא שיויונית בנכסים מכל טעם שהוא.

משכך, קיים גם קיים השתק פלוגתא.

בשולי הדברים יוער כי אין לקבל טענת ב"כ התובעת לפיה לא ניתן להורות על פירוק השיתוף ככל שאורה על סילוק ההליך, שכן לכאורה גם פסיקתא זו מוצתה במסגרת תביעה רכושית קודמת. בעניין זה אציין, כי שעה שקבעתי כי הזכויות בנכסי הצדדים שייכות לצדדים בחלקים שווים, ברי כי כל תביעה לפירוק שיתוף, עניינה הליכי ביצוע של פסק הדין המורה על חלקם של הצדדים בנכסים ואין מדובר בתביעה נפרדת הקובעת חלוקה שונה בזכויות הצדדים או הבוחנת מה חלקו של כל אחד מבני הזוג בזכויות המשותפות, שכן פלוגתא זו, הוכרעה זה מכבר בהליך הראשון שהתברר בפניי.

16. סוף דבר

אני מורה על סילוק התביעה ודחייתה מחמת מעשה בית דין.
התובעת תישא בהוצאות הנתבע בגין ההליך בסך של 7,500 ₪ אשר ישולמו בתוך 30 יום, שאם לא כן, יישאו הפרשי ריבית והצמדה כחוק.
המזכירות תסגור התיק ותמציא העתק פסק הדין לעיון הצדדים.

מותר לפרסום ללא פרטים מזהים.

ניתן היום, ג' שבט תשפ"ב, 05 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תלה"מ 21-06-65637 א' נ' א

עפרה גיא, שופטת

1
2
3
4